

หน้ากาก

บทที่ 12

“ เมื่อไหร่จะพบกันอีกครั้ง ”

ประโยคที่ปรากฏขึ้นบนจอหลังจากการตกทายที่ดูเป็นทางการ ทำให้ตัดทหายต้องนั่งมองอยู่นาน พบเพื่ออะไร เพื่อที่จะเห็นสีหน้า ขริม ประกายตาเคียด ท่าที่แปลกแยกไม่คล้าย ที่เธอคาดหวังไว้ แม้แต่น้อยกระนั้นหรือ

ในวันนั้นเธอแยกทางด้วยความรู้สึกคล้ายสูญเสีและเจ็บปวด อารมณ์หม่นมัวเศร้าซีมอย่างไม่มีเหตุผล ชายหนุ่มขาดการติดต่อไป หลายวัน ทดทหายไม่แน่ใจว่าควรจะดีใจหรือไม่ที่เขาติดต่อมาอีก

“ พบเพื่ออะไรคะ ” เธอส่งข้อความกลับไป

“ ไม่ต้องวางจุดมุ่งหมาย แค่พบกันเฉยๆ ”

เธอนั่งคิดอยู่นานก่อนจะพิมพ์ลงไปว่า “ คุณแปลกๆ ไป ทำให้ฉันไม่สบายใจ ถ้าจะเป็นอย่างนั้นละก็คุยกันตรงนี้ดีกว่า ”

“ วันนั้นผมกลุ้มใจเรื่องงาน ต้องขอโทษด้วยครับ ”

“ หรือคะ งานมีปัญหาอะไร ”

“ จะเล่าให้ฟังเมื่อพบกันครั้งหน้า เมื่อไหร่ดีครับ ”

“ ฉันไม่รู้ ”

“ พรุ่งนี้นะครับ ”

“ ขอคิดดูก่อน ”

“ ผมจะพาน้องสาวกับหลานไปด้วย ”

“ พามาทำไมคะ ”

“ พวกเขาก็มีปัญหาเหมือนกัน บางทีคุณอาจจะช่วยได้ ”

หญิงสาวถอนใจ “ งั้นก็ตกลงละ ”

อีกครั้งที่ตัดทหายจิตใจจดจ่ออยู่กับการนัดราวกับสาวแรกรุ่นที่อ่อนต่อโลก ก่อนจะมายื่นหมุ่นคว้างตรงจุดนัดด้วยความรู้สึกสับสน ลังเล เธอไม่ควรมา แต่ผู้ชายคนนี้ทำให้เธอไม่เป็นตัวของตัวเองเลย นับตั้งแต่พบกันครั้งแรกในงานราตรีคืนนั้นแล้ว ราวกับภาคหนึ่งของความเป็นตัวเธอที่ถูกกดทับบังคับไว้ ได้ลุกขึ้นมาเรียกร้องที่จะมีความรู้สึกและใช้ชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ในรูปแบบที่แตกต่างจากที่เป็นอยู่ในฐานะคนรักของมหาเศรษฐี ที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็ต้องระมัดระวังไปหมดแม้เมื่ออยู่ต่อหน้าคนรักของตัวเอง

เธอเคยมีชีวิตที่เป็นอิสระสนุกสนานในหมู่เพื่อนเมื่อยังเรียนหนังสือในต่างประเทศ ใส่เสื้อยืดกางเกงยีนวิ่งตามกัน หัวเราะเสียงดัง เล่นหัวล้มลุกคลุกคลาน ทุกอย่างเปลี่ยนไปเมื่อเธอเลือกที่จะเดินตามจาริตอย่างว่านอนสอนง่าย คล้ายค่อยๆ ถูกมัดไว้ด้วยเชือกที่ละเส้นทีละเปลาะทีละปม จนมากกว่าห้าปีมานี้ ไม่มีบุคลิกของตัดทหายคนเดิมเหลือให้เห็น นอกจากสภาพสตรีที่ถูกหล่อหลอมให้เหมาะสมสำหรับจะอยู่เคียงข้างจาริต

รัททมาทำให้เธอเปลี่ยน ปลุกเร้าวิญญาณแห่งความมีชีวิตชีวาที่เคยหลับใหลให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

ไม่มีร่างสูงที่เธอมองหาอยู่ในบริเวณ โทรสารจากจาริตส่งข้อความภาษาต่างประเทศเข้ามาพร้อมกับคำสั่งให้แปลเป็นภาษาไทย ให้เสร็จ ทำให้ตัดทยามาซ้ำอีกตามเคย เธอเป็นห่วงหญิงสาวและเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่ต้องมาแกรรรอคอย จนต้องหยิบโทรศัพท์ที่ภูติหยาซื้อให้ใหม่ขึ้นมาต่อหมายเลขของชายหนุ่ม

“ ฉันมาถึงแล้วนะคะ ขอโทษจริงๆ ที่ช้า บังเอิญมีงานด่วนต้องทำให้เสร็จ ”

“ ไม่เป็นไรครับ ” เสียงจากปลายสายสุภาพ หญิงสาวไม่เห็นริมฝีปากที่เหยียดยิ้มอย่างสนใจเมื่อบันทึกหมายเลขของเธอ

“ ซ้ำยังงี้ก็รอได้ ”

“ คุณอยู่ที่ไหนกันคะ ”

“ เห็นแผงจอทีวีข้างบนไหมครับ ที่กำลังฉายตัวอย่างหนึ่ง หน้าหน้าไปทางนั้นแล้วมองตรงไปข้างหน้า ”

หญิงสาวทำตาม เข้มนมอง เข่งเท้า สะเง้อคอมองหา

“ ค่ะ แต่ยังไม่เห็นคุณนะคะ ”

“ เห็นร้านอาหารไหมครับ มีป้ายเคเอฟซีอยู่ทางซ้าย แมคโดนัลด์อยู่ทางขวา ”

“ เห็นค่ะ... น้องสาวกับหลานอยู่ด้วยหรือเปล่า...”

“ เห็นเอ็มเคสุกี้ไหมครับ... สกายลาร์คละ...”

“ เห็นคะ ”

“ ร้านอาหารญี่ปุ่น...”

“ คะเห็น แต่ว่าคุณอยู่ที่ไหนกันแน่ ”

ไม่มีคำตอบ ทัดทายามัวแต่ชะเง้อมองไปยังทิศทางที่ชายหนุ่มบอกจึงไม่ได้สังเกตอย่างอื่นจนร่างสูงเดินมายืนอยู่ข้างหลัง เสียงทุ่มๆ “ อยู่ตรงนี่ครับ ” ทำให้เธอสะดุ้ง หันขวับมาจนชนเข้ากับเสื้อสีขาวที่เข้ามายืนอยู่แทบจะประชิดติดตัว

“ อื้อ ” เธออุทาน เจื่อหัวเราะ “ คุณรหัส...”

มืออ่อนๆ จับแขนเมื่อหญิงสาวออกอาการเซเล็กน้อย ใบหน้าสะอ้านที่ลอยอยู่สูงขึ้นไประบายยิ้มขริม เธอหัวเราะเขินๆ ทำให้ดวงตาขริมที่จ้องมองกลับอ่อนโยนลง

“ ขอโทษครับ ”

“ มารอนานเลยแกล้งเล่นหรือคะ ” เธอถามพลางถอยห่างดวงตาที่มองนิ่งทำให้เธอขัดเขิน มองหาคนที่น่าจะตามชายหนุ่มมาด้วย “ น้องสาวกับหลานของคุณล่ะคะ ”

“ รออยู่ที่สวนสนุกอะ ”

“ บ่นหรือเปล่าคะ ต้องขอโทษจริงๆ มिंगานด่วนเข้ามาฉันต้องแปลเอกสารให้เสร็จเดี๋ยวนี้ฉันจึงจะมาได้ ”

“ เจ้านายดูหรือครับ ”

เธอยิ้ม เขาคงเดาออกว่าใครคือเจ้านาย ก็เธอบอกไปแล้วว่าเธอกำลังจะแต่งงาน “ ดุคะ ”

“ ดุได้ยังไง ลูกน้องออกสวายน่ารักอย่างนี้ ”

เธอเดินตามชายหนุ่มไปยังบันไดเลื่อน ร่างสูงอยู่ใกล้จนบางครั้งสัมผัสถูก บางครั้งมืออ่อนๆแตะแขนอย่างสุภาพ ทัดทายาไม่รู้ว่อกฝ่ายจงใจ ใบหน้าที่ก้มลงมายิ้มทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น

“ คุณบอกน้องสาวเกี่ยวกับฉันว่ายังไงคะ ”

“ บอกว่าคุณเป็นสาวที่ทำให้ผมนอนไม่หลับอยู่ทุกคืน ”

ทัดทายาหัวเราะ ไม่กล้าจะต่อปากต่อคำและชายหนุ่มก็ไม่ได้ป้อนคำเกี้ยวพาต่อไป สีหน้าที่เจือรอยยิ้มจางๆ ดูไม่แจ่มใสในเมื่อดวงตากลับเคร่งขริมหม่นมัว

“ ฉันอายุจิงเลยคะที่ปล่อยให้ต้องรอกัน ”

“ แต่สองคนแม่ลูกพอใจมากที่ได้โอกาสเที่ยว ผมไม่ได้พาพวกเขาออกมาเที่ยวนานแล้ว เอาแต่ทำงานเลยต้องปล่อยให้อยู่กันแต่กับบ้าน ”

ส่วนที่จัดเป็นสวนสนุกค่อนข้างกว้าง เครื่องเล่นนานาตั้งอยู่เป็นระยะ ดีที่ไม่ใช่วันหยุด ชายหนุ่มจึงมองเห็นคนที่เป่าหมายได้โดยง่าย ร่างโปร่งสมส่วนในเครื่องแต่งกายเสื้อยืดกางเกงยีนง่ายๆ ยืนอยู่ข้างเครื่องเล่นขนาดเล็กที่กำลังเคลื่อนไหวช้าๆ พาเด็กหญิงร่างจ้อยใบหน้าจางรอยยิ้มโยกตัวไปมาพร้อมกับเสียงดนตรีทำนองน่ารัก

พอชายหนุ่มพาทัดทายาเดินเข้าไป สตรีผู้นั้นก็หันมา

ใบหน้าอ่อนมองสตรีในเสื้อผ้าประณีตที่เดินคู่มากับพี่ชายอย่างเคร่งขริม รอยยิ้มเป็นมิตรของทัดทายาทำให้ดวงตาของเธออ่อนโยนลง เธอยิ้มตอบพลางทักทาย

“ คุณทัดทายา... ฉันระรินคะ ”

ทัดทายายิ้มมากขึ้นจนดวงตาเป็นประกายแพรวพราย

“ สวัสดีคะ ระริน ขอโทษที่ช้า บังเอิญมिंगานด่วนเข้ามาคะ ”

“ ไม่เป็นไรคะ ” ระรินตอบอย่างจริงใจ “ น้องหลิวกลับชอบใจเสียอีก เล่นนั่นเล่นนี่เพลินไปเลย ”

ทัดทายาหันไปยิ้มให้เด็กหญิงที่เกาะเครื่องเล่นแน่น น้องหลิวยิ้มจนใบหน้ากลมแป้น เห็นพื้นที่เล็กๆ ขาววับเรียงตัวสวยงาม

“ น้องหลิวอายุก็ขวบแล้วคะ ”

“ สองขวบกว่าคะ ปีกหน้าจะส่งไปโรงเรียนแล้ว แม่จะได้ไปทำงานทำการเสียที ”

“ เอาอีกแล้ว ” ชายหนุ่มส่ายหน้า

“ ขานี้ก็อยากแต่จะให้รินอยู่บ้านเลี้ยงลูก ” ระรินต่อว่าเสียงหัวเราะแย้งว่า “ ก็ลูกยังเล็กจะรีบส่งไปโรงเรียนทำไมสงสารน้องหลิว ”

เครื่องเล่นหยุดเคลื่อนไหว รหัสเข้าไปแก้สายเข็มขัดที่รัดร่างจ้อยก่อนจะอุ้มเด็กหญิงไว้ในอ้อมแขน ทัดทายามองยิ้มๆ คิดเศร้าๆ ว่าหากเธอมีลูกจะไม่ยอมส่งไปไหนจนกว่าจะถึงเวลาจำเป็นจริงๆ แต่จาริต ก็ไม่เคยจะยอมให้ความหวังเรื่องการมีลูกกับเธอเลย...

โลกของจาริตคืองาน เงิน การแข่งขัน การเป็นคนสำคัญ และอีกหลายๆ อย่าง แต่ไม่เคยจะมีคำว่าครอบครัวหรือว่าลูกเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาวางแผนจะแต่งงาน แต่ไม่อดอ้อนพรอตรักเอาใจว่าที่ภรรยา ครั้นเธอพูดถึงการมีลูกเขาก็อารมณ์เสีย

‘อย่าเร่งรัดผมเรื่องนี้ ผมไม่อยากจะมาหาห่วงมาใส่คอ’

เธอรู้สึกใจหายเมื่อคิดว่าจะไม่มีวันได้เห็นร่างสูงแข็งแรงของสามีอุ้มเด็กน้อยกระจอยร้อยไว้ในอ้อมแขน ไม่ได้จูงมือกันเดินเล่น ดูลูกหน้าตาเบิกบานนั่งบนเครื่องเล่นอย่างที่กำลังเห็นอยู่นี้

“น้องหลิวหวัดดีคุณป้าก่อน ”

ระรินบอกลูกสาว ผู้ซึ่งพอพนมมือไหว้เสร็จ ก็หันไปจับคอคนที่อุ้มพาลงช้าเลื่องมอง “คุณป้า” อย่างเอียงอาย

“สวัสดิ์คะ น้องหลิว ” ทัดทายยิ้มให้อย่างเอาใจ

“คนเก่งทำไมขี้อาย ให้คุณป้าอุ้มหน่อยได้ไหมคะ ”

ชายหนุ่มถามหลานสาว สัมเสียงเอาใจบอกความรักห่วงใย

น้องหลิวยิ้มอายพยักหน้า ร่างจ้อยจึงถูกส่งให้ ทัดทายรับมาอุ้มไว้ด้วยความรู้สึกเต็มตื่น “ว่าง่ายจริง ” เธอจดจุมุกลงกับพวงแกมสีชมพูอย่างชื่นอกชื่นใจ

“น้องหลิวตัวหนัก มาหาแม่ดีกว่า ”

ระรินขยับตัว แต่พี่ชายรับหลานสาวคืนไปเสียก่อน สัมผัสของเขาล้ำยไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ไม่ได้ระวังระไวกับการถูกเนื้อต้องตัวเธอราวกับคุ้นเคยกันมานาน ทัดทายเสียอีกที่หัวนี้ไหวจนสีหน้าเกือเขิน ระรินมองพี่ชาย อดนึกเป็นห่วงทัดทายไม่ได้...

สีหน้าเคร่งขรึมของหญิงสาวตั้งแต่แยกทางกันจนนั่งรถออกมาจากศูนย์การค้าทำให้รหัทหันมามอง ถามว่า

“เป็นอะไรไป ทำหน้าบอคนุญไม่รับ ”

“ทัดทายออกจะซื่อ ดูไม่มีพิษมีภัยเลยนี่คะ ”

“ก็ใครว่าเขามีล่ะ ” พี่ชายย้อนถาม

ระรินสั่นหน้า “รินสงสารเธอ ”

“สงสารทำไม ใครทำอะไรทัดทายหรือ ”

“ก็พี่ระรินแหละ ทำได้ยังไงลงคอ ทำทางเธอซื่อๆ แล้วก็ดูจะชอบพี่ระรินออกอย่างนั้น ”

ชายหนุ่มนิ่งไป ก่อนจะแก้ตัวว่า “เขาฉลาดพอน่า เรียนเมืองนอกตั้งหลายปีตามประสาลูกคนรวย แล้วก็ไปแฟนแล้ว กำลังจะแต่งงานกับมหาเศรษฐี จะมาสนใจอะไรพี่หนักหนา ”

“ถ้าเขาไม่แคร์พี่ระ เขาคงไม่มาหอรอก ”

ชายหนุ่มนิ่งถึงคนที่ถูกพูดถึง ทัดทายไม่มีเหลียวมมเอาเสียเลย อากาศหิวระะยามเธอเปลือยตัวส่งประกายตาให้แพรวพรายสดใส รอยยิ้มจริงใจใสซื่อ สีหน้าอ่อน แสดงความรู้สึกหัวนี้ไหวเมื่อเขาแก้งไถลซัด ทำให้เขาอดใจอ่อนไม่ได้

“เขาไม่ใช่พวกเดียวกับเรา ” เขาพูดราวกับจะเตือนตัวเอง

“ถ้ามีคนคิดไม่ดีกับรินบ้าง พี่ระจะรู้สึกยังไง ”

“พี่ไม่เคยหาประโยชน์จากความทุกข์และความตายของใคร ” เสียงตอบเครียด

“พี่ระจะไปโทษทัดทายเรื่องนั้นได้ยังไง ” เธอดึง “พ่อเค้าผิดจริงหรือเปล่าเราก็ไม่รู้ ไม่ได้เห็นด้วยตาสักหน่อย ”

“ทุกอย่างชัดเจนอยู่แล้ว ไม่ต้องเห็นด้วยตาหอรอก ”

ตลอดระยะเวลานับแต่เกิดเรื่องนั้น ชายหนุ่มหมกมุ่นอยู่กับการติดตามคดีจนสีหน้าดำคล้ำ ภาพข่าวไฟไหม้และการดำเนินคดีถูกชายหนุ่มตัดเก็บไว้ เขาพาสีหน้าเครียดขรึม ประกายตาแข็งกร้าวไปแทรกอยู่ในระหว่างผู้คน เข้าร่วมฟังการพิจารณาคดีของศาล และจดจำว่าทินจนติดตา บอกตัวเองว่านั่นแหละคือฆาตกรที่ฆ่าแม่ของเขาและคนเคราะห์ร้ายอื่นอีก

ระรินขยับปากจะพูดแต่แล้วก็เงียบ น้องหลิวนั่งชบอกลับหนึ่ง พี่ชายคนนี้ดูแลเธอด้วยความรักห่วงใยมาแต่ไหนแต่ไร บัดนี้ก็ยิ่งรักห่วงใยลูกของเธอราวกับพ่อแท้ๆ ระรินจึงไม่อยากโต้แย้งถกเถียงได้แต่ช้าเลื่องมองใบหน้าสีอ่อนสะอ้านที่เห็นคิ้วเข้มยาวขมวดมุ่น และริมฝีปากในท่ามกลางไรเคราเขียวครึ้ม เม้มเป็นเส้น นึกถึงสีหน้าและสายตาของหญิงสาวอีกผู้หนึ่งที่เพิ่งจากไปแล้วก็ได้แต่ถอนใจ ทัดทายมีความปรารถนาดีและจริงใจต่อเธอและลูก และความรู้สึกในยามที่มองชายหนุ่มนั้น แม้แต่ระรินซึ่งไม่ใช่คนแก่กร้านชีวิตก็อ่านออกจนหมดสิ้น.....

หญิงสาวที่ถูกพูดถึง มีใบหน้าสดใสขณะที่ขับรถกลับที่พัก สีหน้าของสองพี่น้องแม้อาจครั้งคราวขมขื่นใจ แต่ก็ยิ้ม ยิ้มพูดคุยด้วยจนตัดท้อที่สำนึกบาปในการสูญเสียมารดาของพวกเขา และอ้อมอกอ้อมใจกับการผูกมิตร มองข้ามจุดมั่วๆ เหล่านั้นไปจนหมด ความผูกพันในระหว่างพี่น้องที่เธอเห็น จุดความอบอุ่นขึ้นในความรู้สึก ทัดท้อโดดเดี่ยวกับการเป็นลูกคนเดียวมาตลอด แม่พ่อจะรักเธอ แต่ก็ไม่เคยจะเติมช่องว่างในความรู้สึกให้เต็มหลังจากแม่ตายจากไป ข้าคุณอรุณียังเข้ามาทันอยู่ในระหว่างกลางเพียงช่วงเวลาไม่นานหลังจากนั้น ความรักหวังใยที่รื้ทแสดงออกมา จึงยิ่งทำให้เธอประทับใจเป็นที่สุด

มีเสียงเรียกของโทรศัพท์เครื่องใหม่ที่ภูติเป็นคนจัดหามาให้ ตัวเลขที่ปรากฏขึ้นบอกให้รู้ว่าเป็นใคร

“ ภูเธอ ทำไมโทรเบอร์นี่ล่ะ ”

“ เบอร์เดิมโทรไม่ติด เจ้านายตามหาตัดจนหัวเสียใหญ่แล้ว ”

“ อ้าว หรือจะ ” หญิงสาวเอียงศีรษะหนีบโทรศัพท์ไว้กับไหล่ ความหาโทรศัพท์มือถือเครื่องที่ใช้อยู่เป็นประจำออกมาจากกระเป๋า “ จริงด้วย แบตหมดอีกแล้ว แบตมันเก่าเลยเสื่อมนะภูว่าจะซื้อใหม่แต่ว่าลิ้มทุกที ”

“ โทรกลับไปหน่อยซิ ไม่รู้ว่ามีอะไรด่วนหรือเปล่า โทรมาตามทางนี้หลายทีแล้ว ”

หญิงสาวตอบลงไปว่า “ ประเดี๋ยวถึงบ้านแล้วจะโทร ”

ภูติจึงนึกออกว่าตัดท้อไม่ต้องการให้จาริตรู้ว่าเธอมีโทรศัพท์อีกเครื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นความลับเพียงในระหว่างเธอกับเขา บิลค่าใช้งานจะถูกส่งมายังชายหนุ่ม เขากำลังรอจะดูว่าเธอใช้ติดต่อกับใครบ้าง มากน้อยเท่าใด

เขาเดาออกด้วยความขมขื่นว่าเธอต้องการจะใช้มันกับหนุ่มร่างสูงคนนั้นเท่านั้น

“ แล้วนี่อยู่ที่ไหน ” ไม่ใช่เรื่องปรกติที่ชายหนุ่มจะถามความเป็นส่วนตัวของเธอ นับจากตัดท้อกลับจากต่างประเทศและที่สุดก็กลายมาเป็นคนรักของเจ้านาย ภูติต้องจำกัดตัวเองไว้ด้วยความระมัดระวัง กลัวว่าหากเธอไม่พอใจขึ้นมา สายสัมพันธ์อันบอบบางที่เขาหวังแหงจะขาดสะบั้นลง

“ ภูต้องไม่เชื่อแน่เลย ” เสียงตอบเจือหัวเราะ “ รหัทพา น้องสาวกับหลานตัวเล็กๆ มาแนะนำให้รู้จัก... พวกเขาน่ารักมากๆ เลยละภู...”

คนฟังถึงกับนิ่งอั้น

“ ระรินสวยและเป็นมิตร น้องหลิวก็น่ารัก ไม่แปลกคนเลย ยอมให้ตัดอ้อมด้วย ”

“ พวกเขายังไม่รู้ใช่ไหมว่าตัดเป็นใคร ” เสียงถามขริม

ตัดท้อหน้าเงื่อน “ ยังไม่รู้ ”

“ ถ้าเขารู้แล้วเปลี่ยนไปแล้ว ตัดต้องอย่าลิ้มข้อนี้ เพราะอย่างนั้นละก็อย่าทุ่มเทจิตใจให้ใครมากเกินไป ไม่อย่างนั้นตัดอาจจะเสียใจภายหลัง ”

หญิงสาวแย้งอ่อนๆว่า “ ตัดเชื่อว่าความบริสุทธิ์ใจและหวังดี จะเปลี่ยนแปลงเรื่องร้ายๆ ให้กลายเป็นดีได้ ถ้าเรามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ต่อไปหากเขารู้ เขาอาจจะอภัยให้และมีความรู้สึกต่อพ่อ ดีขึ้นก็ได้นะภู ”

“ นั่นมันขึ้นอยู่กับว่าเขาเป็นคนอย่างไร แต่จนบัดนี้ตัดก็ยังไม่รู้ไม่ใช่หรือ ”

หญิงสาวรู้สึกอึดอัดจนอยากจะหยุดการพูดคุยไว้เพียงแค่นั้น ความรู้สึกอ้อมใจที่เธอมีต่อครอบครัวของรหัทหลังไหลอยู่ในความรู้สึก คำทักท้วงของภูติ คล้ายกำแพงหินผาผุดขึ้นมากางกัน เสียงขริมๆ ของเพื่อนชายดังอยู่ข้างหู

“ อย่าเชื่อสิ่งที่เห็นให้มากเกินไปนะตัด มันอาจจะเป็นเพียงภาพลวงตาที่ได้ ยิ่งถ้าคุณกำลังรู้สึกดี สิ่งที่คุณเห็นก็จะดูดีไปหมด ”

หญิงสาวเจ็บปวดกับน้ำเสียงเคร่งขริมที่ท้วงติงอย่างหวังดีนั้น สำหรับเธอแล้วกลับรู้สึกที่กำลังถูกตำหนิ ความรู้สึกอ้อมเอิบใจเมื่อครู่ก่อนมลายหาย ไม่เข้าใจว่าภูติจะต่อต้านทำไม

หรือจะเป็นแบบจาริตอีกคน ดีแต่เคียวเขี้ยวตำหนิ ไม่เคยจะเห็นเธอดีสมใจเลยสักอย่าง

จู่ๆเธอก็รู้สึกกดดันจนลำคอตีบตัน น้ำตาซึมขึ้นมาเฉยๆ.....